

Repiskyné Radics Anna

A gyermekkor tiltott gyümölcse

„Szép ez a reggel” – gondolta magában a szőke, fonott copfos kislány, amikor kitekintett az udvarra néző kisablakon. Gondtalan gyerekkora volt apai nagyszülei házában, ahol egy piciny, sötét, parasztbútorokkal zsúfolt szobában élt szüleivel és öccsével.

Nemigen érdekelte, hogy szegény vagy gazdag családban született-e, mert boldog volt abban a parasztházban, ahol több generáció élt együtt. Nagymamáján kívül ott élt még a dédnagyanyja – anyóka, ahogyan ő szólította –, egy nagynénje és egy nagybátyja. Az ő szobácskájuk nagyapja kovácsműhelye és az istállók között volt. Aztán ott állt még a megszokott füstölő, szemben pedig a főépület. Ebben a parasztházban laktak a nagyszülők. Akkoriban ilyen parasztházak sorakoztak végig a falu utcáin. A nagyszoba – a „tisztaszoba”, ahogy a falusiak nevezték – két ablaka az utcára nézett, következett a konyha, majd egy kisebb helyiség a kert felől. Nem hiányzott az oszlopos, hosszú tornác sem a kamrával a végén.

A kislány mérhetetlen vágyat érzett a tisztaszoba iránt, mely tiltott helynek számított egy gyermek számára. Nemegyszer tiltotta tőle a nagyanyja és az édesanyja is. Már járt bent, amikor az egész család ott gyülekezett, ha egy ünnep vagy kivételes alkalom úgy kívánta. Csukott szemmel is látta a pontos elrendezést: balra álltak a ruhásszekrények (sifonok), jobbra a plafonig megvetett ágyak, középen az asztal, körülötte a székekkel és a lócéval, a két ablak között a falra függesztett fakeretes tükör. Ismerte a barnára festett gerendák számát is, melyek egyikén lógott a bazsalikomcsokor. „Szerencsét hoz és megvéd a bajtól” – magyarázta neki a nagyanyja, amikor először szedtek együtt bazsalikomot a kertből, hogy majd elvigyék és megszenteljék az ortodox templomban.

Attól a perctől kezdve, hogy kinyitotta a szemét, a pillanatot leste, amikor beosonhat a tiltott királyságba. Tudta, rövidesen a ház apraja-nagyja szorgosan neki lát a feladatoknak, s neki más dolga sincs, mint türelmesen várni. Vékony ruhácskájában gondtalanul játszott még egy kicsit az udvaron, ide-oda repdesett, akár egy pillangó. A megfelelő időben szélsebesen rohant be a tisztaszobába. Most is, mint minden alkalommal, átvjárta a győzelem felemelő érzése. Forgott és forgott, a tükrökben csodálva az apró tündért, énekelve és élvezve az enyhet adó hűvös levegőt.

Amikor közeli lépteket hallott, rögvést elbújt az ajtó mögé. Sejtette, hogy nem maradt sok ideje a menekülésre, megvárta hát a csendet, majd óvatosan kilépett az ajtón.

„Hát te, Annácska, merre jártál?” – fogadta nagymamája derekára kulcsolt kezekkel. A kislány tágra nyílt szemmel nézte nagymamáját, mint aki nem érti a kérdést, majd megszegyenülve a földet kezdte bámulni. Nagymamája, mint oly sokszor, amikor tetten érte, most is szelíden dorgálta. Ő újra nagy meggyőződéssel fogadkozott, hogy soha többet, de igazán, majd elfutott. A nagymama hosszan nézett utána, égszínkéék szemében a szeretet lágyságával. Nem tudott haragudni unokájára, hiszen miután korán özvegy maradt hét gyermekével, és küzdelmek árán próbálta szeretetben nevelni őket, örült, hogy e kislány is a közelében van...

Az évek teltek, múltak. Amikor unokája fiatal feleségként házépítésbe kezdett, magához hívatta a fiatalokat. Ugyanazon égszínké, szelíd szemével átnyújtott néhány megszentelt bazsalikomágacsát. *„Tegyétek e szálakat épülő házatok alapjába, mert Isten áldása lesz a kezdeten és a befejezésen”* – mondta unokájának, aki még most is gyakran megjelenik előtte vékony ruhácskájában, szőke copfjaival és beszökve a tiltott szobába, melynek helyén ma egy modern ház mered az égre, hasonlatos a többi házhoz a faluban.

Az Úr kicsi angyala

Ahogy szemével végigsimogatta a gondosan előkészített szobát, melegség járta át. A sarokban álló feldíszített kiságy első lakója érkezését várta, akire már csak hat hetet kellett várnia. Az ifjú hitves boldogsága betöltötte az egész lakást. Férjével együtt csodaként élték meg az első jövevény érkezését.

A csoda egy nyirkos, szomorkás őszi reggelen váratlanul tragédiába fordult: az apró kislány örök álmodozóként élettelenül jött a világra. Sorsa az volt, hogy egy röpké pillanatra sem élvezhette a szülői szeretetet.

Azóta eltelt hat hosszú hónap. A fiatal feleség szótlánul ült megszokott helyén, hosszú órákon át, hiábavaló és meddő gondolatokkal teli, börtönbe zárt lélekkel. Határtalanul gyűlölte a világot, neheze égett a beszéd családtagjaival, barátaival és kollégáival. Nem kért az együttérzésükből. Ellenben hatalmas szemrehányásokat intézett Istenhez: *„Hol voltál, Uram? Miért hagytad, hogy mindez megtörténjen? Miért egy ártatlan gyermek? Válaszolj! Nem bírom már! Vegyél magadhoz!”*

Fájdalma örök társként kísérté az utcán, térdei megroggyantak egy babakocsi láttán, nem bírta nézni, ha egy anya sétált vagy játszott gyermekével. A zaklatott éjszakákon álmatlanul forgott a rémálmok birodalmában. Egy bölcsődal sorait hallotta a messzeségből, egy gyermekét ringató anya szelíd hangját. Ilyenkor reggel egy ismeretlen arc nézett vissza rá a tükörből, akinek fájdalma megkétszerezte a barázdák számát az arcán.

Hiábavalónak bizonyult családjá szeretete és gondoskodása, senki és semmi nem szüntethette lelkének kínján. Mindenfelé, és mindenki az ellenséget látta, és kész volt az egész világ ellen harcra szállni.

Ekkor történt valami. Az Úr hangja felrázta kábulatából. Pöttöm kislánya, akit nem érinthetett meg, nem ölelhetett és csókolhatott, nem dédelgethetett meleg szavaival, most egy kicsi angyalként jelent meg előtte Isten seregében. Ott van, ahol nem érintheti a világ gonoszsága, ahol örök védelem alatt áll... És talán, egyszer tekintetük találkozhat, kezük összeérhet majd.

A lány szeméből hirtelen eltűnt a sötét fény, s nyomában utat kerestek a felzabadító könnyecseppek. Lelke lassan felrezzent, s kérdéseire már nem várt válaszokat és magyarázatokat. Újra bízott Istenben, a rejtett utak ismerőjében, s átadta magát akarátának. Érezte, élete megtelik új reményekkel, új értelemmel.

Eltelt két év, és szívének legtitkosabb vágya beteljesült csodává vált. Kezében tartott egy gyönyörű, egészséges, kék szemű, törékeny, csöppnyi fiúcskát, akit az első napsugarak melege csalt e világra. S mintha aznap, a kórházi ágyon a világ legeslegjobb ebédjét fogyasztotta volna. Meggyőződése lett, hogy az Úr egy kicsi angyalkájának keze volt e történetben.